

ACRATORIAL

HAN GUANYAT ELS RADICALS

N'hi va haver prou amb que uns dies abans de les eleccions el senyor Escarrer, l'amo de bon de veres de les Illes Balears i d'altres illes allèn de la Mediterrània, i doctor honoris causa de la Universitat Balear, sortís a la palestra per criticar la política del Pacte de Progrés, també dit «pacte de progres», perquè les coses continuessin el seu curs natural, i el curs natural és que governin els rics, els poderosos, i que els súbdits els hi donin suport tot compartint amb ells una mateixa idea, la de ser obedients i romandre a l'espera que els rics i poderosos els vagin concedint treball i diners.

Tot ha tornat a la normalitat, les Illes Balears s'encimentaran, parlarem català en la intimitat, s'acabaren les moratòries, la flota nord-americana podrà estiuejar als nostres ports... En fi, el *xapapote* balear al poder.

El Pacte va intentar de fer alguna coseta, tan poqueta coseta i, tanmateix... És clar que per fer tan poc ja hi teníem els de sempre que ho fan millor, perquè anar amb mitges tintes.

I és que la gent s'espanta tot d'una per més que els nous governants del Pacte volguessin emular en la mesura del possible els amos de sempre. Què tornin els amos de sempre! I aquesta tornada ha volgut ser presentada com a una victòria contra el radicalisme del Pacte de Progrés. Així tenim la cosa, un euro d'ecotaxa al dia resulta que és radical. El Pacte va voler governar sense convèncer, i aquí es governa des del convenciment radical del tot per la pasta. De manera que han guanyat els radicals de dretes amb un programa radical:

Tot per la pasta.
Tot per les autopistes.
Tot per la Guerra i per Bush.
Tot per Escarrer.

La lliçó és clara, les tebieses del Pacte porten al fracàs. Caldrà plantejar-se d'una vegada ser radical.

AGRICULTURA I TERRORISME

Fa cent anys, l'agricultura comercial perdia gairebé una quarta part de les collites degut a les plagues i «males herbes». Avui en dia, gràcies als increïbles avanços de la ciència, a penes se'n perden un 25 per cent. L'agricultura ecològica actual, amb un rendiment semblant, aconsegueix un producte una mica més car, però de qualitat superior, sense enverinar l'agricultor, el consumidor ni el medi ambient.

No existeixen males herbes ni insectes dolents, llevat tal volta l'home; tots els altres porten més temps que nosaltres a la terra i cadascun en té un paper en l'equilibri natural. Són dolentes les herbes per gosar de créixer entre les nostres collites? Una plaga no és més que una concentració d'éssers vius que han trobat un medi ideal per propagar-se, com solen ser les zones de monocultiu on l'home ha trencat l'equilibri existent. Les grans companyies químiques i biogenètiques prometen d'acabar amb els intrusos, però quan aquestes més s'allunyen dels remeis naturals, més problemes creen per al futur. Aquestes transnacionals volen que el camp depengui d'ells, per seguir venent solucions per posar remei als desequilibris que ells mateixos van provocant.

Les transnacionals de la seguretat i dels armaments, amb forta representació entre els assessors de Bush, funcionen de la mateixa manera, fent creure als seus Estats clients que l'única solució enfront d'un contratemps passa per la intervenció armada. I si aquest crea una nova plaga, caldrà una nova solució. «Fins arrabassar el terrorisme internacional d'arrel.» De debò creu Aznar que per fumigar certs països amb Round-up* s'eliminarà la «mala herba» de la faç de la terra? Quan el meu veí fumiga el seu camp, alguns insectes (que no reconeixen de línies divisòries) es refugien al meu hort. Però mai no arriben a ser una plaga perquè l'àmplia varietat de plantes i

arbres que tinc sembrats atreu també els ocells, els calàpots i les marietes que en restableixen l'equilibri. Aquesta tardor, el veí tornarà a la càrrega amb un producte «més eficaç»; la fumigació pot guanyar una batalla, però no la guerra. Enfront de cada nova generació de productes, els animalons i les herbes n'augmenten la resistència.

Els fruits de la diplomàcia no són tan vistosos com els de la guerra ni arriben tan aviat al mercat, però són més sans i nutritius, i es conserven millor. El camí de les vies legals és lent i menys espectacular que la drecera del bombardeig, però no causa danys col·laterals, ni contamina la terra, ni requereix una reconstrucció i per tant no és negoci. El pagès sap que quan més bruscament s'arrabassa una planta d'arrel, més lluny se n'escampen les llavors. Ja ho avisava una pintada que hi vaig veure a Managua: «On cauen cent, hi neixen mil.» Mentre no desaparegui l'hegemonia dels monocultius, siguin fonamentalistes, militaristes o consumistes, la terra no en trobarà l'equilibri.

Tomàs Graves

* El Round-up o glifosat és un herbicida líquid altament tòxic patentat per Monsanto, la transnacional química nord-americana que té, juntament amb les seves empreses filials, la meitat de les patents dels productes transgènics dels EUA, i que es fa servir per a controlar les males herbes. N'és el més venut al món i és el que utilitza la DEA nord-americana (el departament antidrogues) per a la fumigació dels cultius de coca i d'opi a Colòmbia i a altres països sud-americans. El Round-up destrueix, segons el grau de concentració, tot el que toca, elimina cultius legals i il·legals, enverina rius, alterant qualsevol ecosistema terrestre, i provoca malalties humanes agudes i cròniques, és una mena d'*ecocidi*. Un altre dia podem parlar sobre aquest interessant i aterridor tema.

Nota de la redacció del *Butlletí Estel Negre*

VALGA'M DÉU!

Savater, Fernando: *Mira por dónde. Autobiografía razonada.* Taurus. Madrid, 2003.

Possiblement l'expressió amb la que Fernando Savater titula les seves memòries sigui una versió laica del «Valga'm Déu!», si més no serveix per il·lustrar certa perplexitat o sorpresa per com van succeir les coses. La recerca de la coherència personal, la garantia d'èxit de la qual no pot ser menys que incerta, queda contrastada per la pròpia coherència del món, que sol ser inexistent. De manera que les voltes que dona la vida, mentre que un va d'un costat a l'altre tot intentant mantenir sempre un precari equilibri, ens sumeixen en la perplexitat. Però com que nosaltres hem d'intentar comprendre'ns dins del món que ens ha tocat de viure, tota autobiografia hauria de ser allò que diu el subtítol de la present, una «biografia raonada».

I, efectivament, vés per on, un home tan raonable com Savater es troba amenaçat de mort per insistir en la defensa de la llibertat, ocurrència que a l'Euskadi «democràtic» suposa haver d'assumir el risc de ser assassinat.

Molt bé no han d'anar tampoc les coses fora d'Euskadi quan defensar les posicions de Savater en altres àmbits m'han comportat, gairebé sempre, aferrissades bregues, tant per part de «companys» polítics com de col·legues de professió, si és que se li pot anomenar així al fet d'intentar guanyar-se la vida impartint classes de filosofia en l'educació secundària.

Mansesa i irreverència

Pérez Galdós va imaginar un entranyable personatge que es guanyava humilment i honradament la vida exercint de professor de filosofia. El llinatge d'aquest ésser seràfic era Manso, i per nom responia al de Máximo. Segurament la nova llei d'ensenyament, que ben aviat entrarà en vigor i en la que es contempla un augment

d'hores de docència per impartir l'assignatura de filosofia, comparteixi la confiança, i motius no li manquen, de què els professors de filosofia son mansos, màxims mansos, o que tal vagada la mansuetud sigui una xacra congènita de la pròpia assignatura. Una mica de raó deu tenir la llei, doncs la idea mateixa d'assignatura sol ser al saber el que el condó al sexe. De manera que les classes acaben essent, si fa no fa, pura profilaxi.

En els anys de juvenesa de qui això subscriu la mansesa consistia a acatar i reproduir el credo marxista que s'ensenyaria dels púlpits universitaris. Mansesa era llegir amb èxtasi, impossibilitat com no n'hi ha gaires, aqueixes pasterades doctrinàries de Politzer, Marta Harnecker, Mandel... i suportar aquells professors que sotmetien la vida al llit de Procut de les lleis científiques de la història. O això o la mansuetud dels professors de l'Opus. No hi havia forma decorosa d'assistir a les aules, i s'acabava anant a la facultat per freqüentar la biblioteca i el bar, tot procurant de participar en alguna conspiració política per sentir-se viu.

Per al grup d'amics dissidents de les mansuetuds oficials i paraoficials constituïa un motiu de goig la lectura dels textos de Fernando Savater, així com les seves irrupcions, que sempre ens semblaven escasses, en el món acadèmic de Barcelona, on el panorama evangèlic es completava amb el nacionalisme, incipient aleshores, que prevenia de les sagristies i dels aplecs excursionistes amb els que s'educava sanament a la joventut sana.

En aquest sentit recordo amb gratitud l'arribava de Savater a l'Escola de Sociologia de la Diputació, presa pel sacerdocí marxista i on un grup d'estudiants

més o menys anarcos i grenyuts protestàvem contra la nostra evangelització. No recordo molt bé el tema del que ens va parlar Savater, però no se m'oblida la cara contrita i empipada dels nostres professors comunistes. Des d'aleshores he cregut que la filosofia ha de consistir en això, a empipar els sacerdots del credo que siguin.

Molta aigua ha passat sota els ponts, i molta «transició» sobre l'asfalt. Gairebé no fa uns mesos vaig sentir una profunda vergonya en assabentar-me que s'havia esbroncat immisericordiosament

Savater a la Universitat de Barcelona, de la que un és, com es diu a Llatinoamèrica, *egresado*. Grups de joves nacionalistes solidaris amb els seus congèneres

d'estable basc, es van complaure en el boicot de la presentació de les obres de Giordano Bruno que corria a càrrec de Savater. Vés per on, o valga'm Déu, com són els temps. Nosaltres no érem millors, segurament, però, al marge de la bondat de les causes que defenséssim, almenys deixàvem parlar i després, això sí, després a demanar la paraula i a batre's amb millor o pitjor fortuna; però les noves mainades adscrites al credo nacionalista són pitjors perquè neguen la paraula a qui no li regalarà les oïdes. A força d'escoltar i llegir només al qui confirma allò que un opina, un es fa completament estúpid, i l'estupidesa és sempre perillosa. Els inquisidors que cremaren Giordano Bruno a la foguera dogmàtica degueren sentir-se joiosament ratificats.

Tot i que tinc un record vague d'aquells anys de la «transició» i més imprecís encara dels últims anys del franquisme, en la meua parca memòria no apareix ni tan sols una discussió sobre el tema nacional i no recordo haver conegut ni un sol patriota català. Això sí, hi havia gents partidàries del maoisme i fins i tot d'Albània, però defensors de la pàtria catalana ni un. Després, gràcies a Déu, aqueixos comunistes de tota estofa han anat

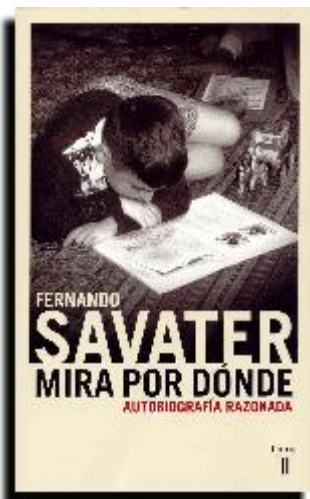
desapareixent, però en el seu lloc, el de la radicalitat política, resulta que han aparegut els nacionalistes, i els debats polítics s'han convertit en una cosa embafadora i, el que és pitjor, perillosa. Ja s'ha vist que portar la contrària als nacionalistes bascos pot comportar el fer-se mereixedor de ser assassinat, desenes de morts en donen tràgic testimoni. Que a sobre sigui esbroncat qui ha estat amenaçat per dissentir resulta un escarni del més elemental sentit de la convivència, i no altra cosa és la política. Si alguna vegada va a la Universitat de Barcelona Salman Rushdie haurem de consentir que la seva conferència sigui boicotejada pels fonamentalistes islàmics.

El socialisme, entès com s'entenia al segle XIX, s'oposava al nacionalisme burgès emergent, i albergava uns valors internacionalistes. Que es pugui ser nacionalista i socialista alhora és un invent portat a terme per Hitler i que no sembla ser molt recomanable. Si en algun lloc s'oprimeix els testimonis de Jehovà, haurem d'estar en contra d'aquesta opressió, però per aquest motiu no ens haurem de fer testimonis de Jehovà. Aquesta baixada de calçons del socialisme enfront de la ideologia nacionalista és un dels aspectes més lamentables del nostre ja de per si desolador panorama polític. Però que a sobre es posin a matar als qui els critiquen i gaudeixin del beneplàcit dels radicals polítics és intolerable.

La llei de Lynch

«*Por la boca muere el pez*», diu el refrany castellà, o «*Qui xerra, paga*», que en diu el català, així que hem de deixar parlar a tot bleada amb el que un dissenteix, encara que només sigui per saber perquè en dissentim, i de passada saber perquè estem d'acord amb nosaltres mateixos, és a dir, per poder seguir pensant.

Segurament tenien raó les al-lotes amb les que he intentat de tenir alguna *liason*

dangereuse quan em deien, en unanimitat irrefragable, que havia vist massa pel·lícules de l'oest, però el cas és que em fan una repugnància física i moral els linxaments. No aconsegueixo d'entendre que pugui justificar-se el «aquí t'exasmpo, aquí te mató». I el que se sol presentar com a boicot d'un acte on un conferenciant intenta de parlar no és més que una mena de linxament. Per sort només n'he assistit en viu i en directe a un. Feia pocs mesos que havia mort Franco i la premsa va anunciar el retorn del llarg exili del que fos secretari peninsular de la FAI, Diego Abad de Santillán, que aleshores comptava amb vuitanta anys. Santillán havia viscut tot aquest temps a l'Argentina, on va treballar dotze hores diàries traduint llibres d'anarquistes alemanys i francesos, muntant editorials i elaborant tot solet voluminoses enciclopèdies, diccionaris i monumentals històries de Llatinoamèrica. Sempre vinculat al moviment llibertari havia anat «evolucionant», segons se'ns anunciava, vers posicions més moderades. Quan va arribar a Barcelona havia de fer una conferència a l'Ateneu Barcelonès el títol de la qual deia «Burguesos i proletaris. Una etapa en el desenvolupament històric.» Doncs bé, la tarda en què havia de dictar-se la conferència la sala d'actes de l'Ateneu era plena, molta gent sense poder asseure's poblava els passadissos. Un ancià xuclat i de caminar vacil·lant va començar a dirigir-se als concurrents, era Santillán, l'en altre temps impulsor de la Columna de Ferro. No portava ni cinc minuts parlant quan van començar a proferir crits més o menys aïllats en record dels assassinats a Vitòria feia unes setmanes. Què tenia a veure Santillán amb l'ordre de Fraga Iribarne d'obrir foc contra els treballadors bascos? Tant se'n donava, li precedia la seva fama de tebi recent, d'«evolucionat» i les seves primeres reflexions sobre com havien canviat els temps van ser suficients perquè l'escriadassada acabés imposant-se i se n'interrompés constantment la conferència. Alguns vells companys s'aixecaven i demanaven seny, recordo en aquest sentit Manuel Salas i Josep Costa Font intentant d'enfrontar-se a la xusma: calia deixar parlar a Santillán i després s'obriria un col·loqui perquè tothom que ho volgués pogués fer

ús de la paraula i objectar de tot allò que consideressin oportú. Idò res de res, ni cas. Els organitzadors de l'acte van decidir de cloure'l prematurament. I allà va restar

que en cada ocasió s'esgrimeixin. L'únic linxament oral (se m'ha de disculpar el caire pornogràfic del terme), doncs, al que he tingut la dissort d'assistir va ser

l'autor de *Por qué perdimos la guerra*, perplex i abatut, subjectant-ne les quartilles sacsejades pel mal de Parkinson. Quina gran proesa per a la xusma! I, de xusma, només n'hi ha una, al marge de les idees

protagonitzat per una xusma llibertària. On deuen ser ara aquells individus? Idò on som tots, a casa, mirant la tele, palpitant amb l'esport i lliurats al *yuppisme*.

Si el fet llibertari té algun sentit és perquè està obert a la raó i al diàleg i perquè no dóna per conclòs l'àmbit del pensament. I com pensar és oposat a acomodar-se en tòpics i consignes, que són l'aliment de la xusma, en ocasions aquesta triomfa i la cridada impedeix de fer sentir la veu, perquè la xusma no parla, crida.

Perillat de ser linxat va estar també per aquelles dates Josep Peirats en el míting de Montjuïc. Bona part dels tres-cents mil assistents a l'esdeveniment llibertari de més concurrència de després de la guerra s'obstinaren en la noble tasca de no deixar parlar en pau a l'autor de *La CNT en la revolució española*. Però Peirats era un home que pensava i li agradava dir coses que, al mateix temps, donessin que pensar. Era conscient a què s'exposava. El 1967 n'havia iniciat l'excel·lent assaig *Examen crítico-constructivo del movimiento libertario español* amb aquestes paraules: «Jo sé el secret de fer-se grat en la tribuna i en la premsa. El secret —que no ho és— consisteix a parlar més al cor que a la ment. A parlar al cor que no sempre mereix la bona reputació que té. A anar-hi a favor de corrent. A despatxar-se amb cops d'efecte, sempre contra l'adversari i mai no o poc contra un mateix. Molt millor si les frases fetes i els discos ratllats són assimilables a les ments que d'ordinari són poc receptives. A repetir i repetir que estem en plena forma atlètica i mental i que el futur ens somriu beatíficament. Conec aquest secret per a l'èxit de l'art de la tribuna i la literatura i, no obstant això, m'estimo més els negres crespons a l'aigua de roses. Que fins i tot estimulants les glàndules biliars de la contrarietat i de la ira, acaben per sembrar el dubte positiu. Amansen les intencions de suficiència i obliguen a reflexionar.»

Fernando Savater pertany a la saga dels qui fugen del tòpic i de la classificació ideològica, i cal estar-li sempre agraïts pels intents d'escapar-ne del benpensant, del políticament correcte, a més a més de rivalitzar amb qualsevol tema que comparegui en l'horitzó, per molt escabrós que sigui. El seu mestre Bertrand Russell es complauria a departir amb ell tot assaborint un bon escocès de malt i comentant l'última cursa de cavalls.

Des de la trinxera

Els atzars de la vida li han portat a un a intentar de guanyar-se la vida impartint classes de filosofia en l'ensenyament secundari, en la segona divisió de la filosofia com si diguéssim, sempre a punt de guanyar-se el descens a tercera regional, però que resulta ser la prime ra línia de combat. I vegi per on, valga'm Déu, les millors municions que ens arriben en ple fragor de la batalla són els llibres que amb tan noble intenció ha confeccionat Fernando Savater. Ens en volem referir als seus dos *Ética* i *Política para Amador* i, al més recent, *Las preguntas de la vida*.

Però un cop més el zel a recomanar els llibres del Senyor Fernando sol guanyar-se acalorades discussions, en aquest cas amb els companys de professió, la major part d'ells marxistes en vies d'extinció, però que no acaben d'extingir-se mai, i/o nacionalistes d'esquerres, contradicció semblant a la de ser carnívor vegetarià. L'objecció fonamental dels meus erudits col·legues és que aqueixes obres són vulgaritzacions de les santes escriptures filosòfiques. Com l'alternativa no pot ser — que més voldríem— recomanar la lectura de *La fenomenologia de l'esperit* als joves, a aquests joves de 16 anys, sol engegar-se una discussió a la recerca del llibre filosòfal. Tothom que estigui familiaritzat amb el que avui dia és un jove de 16 anys comprendrà l'àrdua tasca, sobretot si se tenen en compte les idees que el dominen, que són majorment les produïdes pels milers d'hores de televisió que han vist, més les opinions paternes rebudes; aquell qui presumeix de tenir un pensament propi és lector de revistes esotèriques... i creu fermament que els animals pensen i són millors que els homes! Desfeta darwiniana!

El repàs a altres municions al nostre abast sol ser desconsolador. Primer perquè són molt escasses. Hem de lamentar la soledat en la qual se'ns deixa per part dels filòsofs de primera divisió, als quals agrairíem que de tant en tant possessin el seu provat talent al servei del deïximent de les consciències dels joves ciutadans i ajudessin a rescatar-los de la banalitat on són sumits. Però és que, a més a més, les obres dels qui s'han acostat al jovent amb tan noble afany solen ser plumbis llocs

comuns soporífers o insofribles introduccions al progressisme solidari, que sonen a discurs de mossèn excursionista. I aleshores els meus doctes col·legues no tenen altre remei que reconèixer les excel·lències dels llibres de Savater. El que els passa, solen reconèixer finalment, és que «no els hi cau bé» l'autor. Haguéssim començat per aquí! Un admirador del filòsof Gustavo Bueno em va amollar que no estava d'acord amb la posició de Savater pel que fa al tema basc. Li vaig respondre que si estava d'acord amb Plató pel que feia al tema atenenc, i després li vaig recordar les declaracions de Bueno sobre els etarres, on recomanava que calia engegar-les dos trets i tractar-los com a rates. Però no li va impressionar, segueix essent *buenísimo*. «No em diràs», em va fer, «que tu estàs d'acord amb Savater en tot.» «No.», li vaig contestar, «Té un pessim gust per a les camises, pròpies d'un *palmero de tablao*, però no crec que per això haguem de desitjar que li arriïn dos trets.» No vaig aconseguir de convèncer-lo de què la «solució» de Bueno i l'etarra eren la mateixa, però he evitat que es posi camises de *palmero*, no fos cosa que se semblés a Savater...

Però finalment, l'encert o no a recomanar i utilitzar en classe els llibres de Savater ho estableixen els soferts alumnes. No vull exagerar. La majoria dels al·lots i al·lotes no volen llegir, però a la minoria, a aqueixa immensa minoria que diria Juan Ramón Jiménez, que s'interessa per alguna cosa més que la nota qualificadora, sol agradar-li i ajudar-li els llibres savaterians. I aquest és, possiblement, el millor dels elogis.

Dóna que pensar...

Amb aquestes paraules tanca els capítols Savater en els seus llibres més eminentment didàctics, que és una manera d'invitar a no tancar-los, a no concloure. Tant en el món polític com en el de l'ensenyament l'admiració per l'obra de Savater topa amb una animadversió que va més enllà de les diferències que es puguin tenir amb ell, tot evidenciant el sectarisme i la complença a estar instal·lat definitivament en el prejudici ideològic que pensa per nosaltres. El professor Máximo

Manso reconeixia estar mancat de les característiques pròpies d'un filòsof de talent: «la penetració activa, l'audàcia fecunda, la força potent i creadora», però tenia la humilitat de reconèixer que era «un professor de fila que compleix ensenyant als altres el que m'han ensenyat». Tenir bons mestres és l'important per al comú dels mortals. Savater és un dels mestres que hem de tenir, a condició, és clar, de llegir-lo críticament, doncs si només volguéssim llegir allò en el que estem plenament d'acord en reduiríem les lectures a la pròpia autobiografia i als manuals que reforçaran el nostre credo. Llegir a Savater és empenyar-se amb ell i, gairebé sempre, entusiasmar-se amb ell i compartir les seves indignacions. Un lector mans no és més que un imbècil llegit.

En la recent autobiografia ens fa compartir la seva nostàlgia per la infància, per la llar familiar; ens descriu les seves aventures polítiques i filosòfiques en els últims anys del franquisme i durant això que s'ha vingut anomenant transició. Ens parla dels seus mestres, als qui ha sabut fer que siguin també els nostres: Nietzsche, Cioran, García Calvo, Borges, Stevenson... I de l'intent raonat de comprendre la pròpia vida raonable, van emergint alguns valors la constància vital dels quals han sobreviscut als avatars en els que es van forjar, i el denominador comú del qual és la coherència d'intentar de ser justs amb el que es defensa i, sobretot, amb el que s'ataca, encara que en ocasions això suposi renunciar a coses i posicions prèviament defensades. Aquesta recerca de la coherència és el que fa a la gent *fiable*, saber que per damunt del cor d'aduladors o de les possibles canongies de tota casta que puguin obtenir-se, s'intentarà de mantenir l'autenticitat del que es defensa, i Savater, també en això, ha aconseguit establir un mestratge.

Del fet de mirar cap enrera per contemplar el camí recorregut no es pot

deixar de desprendre's un sabor agre dolç, «la estela que no has de volver a pisar» que deia Machado. En les seves memòries, Savater hi va combinant aquest sabor amb el refrescant gust de l'alegria, i s'enorgulleix de ser recordat per companys de captivitat dels calabossos franquistes pel molt i bé que els hi va fer riure. Perquè la vida ha de ser alleugerida de l'esperit de la pesadesa que tan bé va saber criticar Nietzsche. Ja en el seu *Diccionario filosófico* Savater, hi havia reservat una entrada a l'alegria, on, citant Ortega, proposava que fos vista com a alleugeriment, que suposa un sobreposar-se.

Aquest saber sobreposar-se a l'esperit de la pesadesa possiblement sigui el repte que tothom ha d'assumir perquè els dies que encara ens queden per viure i els ja viscuts no es converteixin en càrrega. I vegi per on, valga'm Déu, el nin irredempt que va ser i que li agradaria seguir essent, l'intel·lectual escassament acadèmic titllat de diletant pels setciències autoproclamats savis, l'amant de les novel·les d'aventures i de les curses de cavalls, ha acabat per ser un «heroi» en la lluita per la llibertat a Euskadi, i els seus passeigs, les seves classes, sa vida tota depèn de la possibilitat criminal de la ideologia que empoma la pistola. On tants dissimulen o dimiteixen, Savater, el lector de tebeos, ha tingut l'enteresa de donar un pas endavant i atrevir-se a denunciar el crim. Els qui ara diuen que l'admiren de tant valent que demostra ser, posen en evidència que no l'han llegit o que creuen que una cosa és allò que s'escriu i predica i altra donar-ne blat. Els qui l'anem llegint sabem que no podia ser d'altra manera per fer-se mereixedor de cavalcar amb John Wayne o enrolar-se en la tripulació del pirata John Silver, i ens sentim satisfets d'haver-lo triat de mestre.

Fernando Savater El valor de educar

Ariel

Ignasi de Llorens

REIVINDICACIONS PRESOS FIES

Els presos FIES i de primer grau que es troben al mòdul d'aïllament de la presó de Palma realitzen des del passat 15 de maig una vaga de pati, sense sortir-ne de la cel·la, tot reclamant condicions d'existència dignes al pati i al mòdul. El pati, on són trets diàriament durant tres hores, amb unes dimensions de 20 metres de llarg per 10 d'ample, té totes les seves parets laterals tancades i absolutament pelades, per la qual cosa reivindiquen:

- 1) Un porxo o teulada al pati perquè quan plougui puguin resguardar-se.
- 2) Una cadira, o cadires al pati, perquè puguin asseure's.
- 3) Un servei sanitari amb vàter i lavabo.

4) Un mestre per a l'ensenyament i lliurament de material pedagògic.

5) Un monitor cultura o esportiu per a la realització d'activitats, de les que estan mancats.

6) Una finestra o un sistema de ventilació al gimnàs.

7) Atenció mèdica perquè els presos puguin rebre assistència d'un especialista i poder ser trets per ser vistos per metges de la Seguretat Social.

8) Repartiment de l'economat durant el matí.

9) Cessament dels mals tractes contra els interns castigats a aïllament.

10) Trasllat dels presos a presons de la comunitat autònoma de la que siguin originaris.

Per aquests elements motius, i fins la consecució d'aquests drets, s'hi té impulsada aquesta vaga de pati de forma definitiva, renunciant els presos a sortir-ne de la cel·la per acudir al pati durant les tres úniques hores diàries concedides, a pesar que amb aquesta actitud s'empitjoren les condicions degradants i inhumanes en les que es troben els presos en aquests mòduls d'aïllament.

Per aquests motius, i en reclamació del seu dret a ser traslladat a una presó de Catalunya, s'hi troba, des del dia 16 de maig, en vaga de fam el pres Roberto Catrino, natural de Berga (Barcelona) i on viu la seva família.

Palma, maig de 2003

CNA-ABC

El joc de cartes del règim Bush

Els 52 dignataris americans més perillosos

Fora dels Estats Units, no tenim una visió completa de l'administració Bush. Només algunes de les seves personalitats són conegudes a l'estranger. No obstant això, formen un equip coherent que condueix una «revolució neoconservadora» en completa ruptura amb la història i els valors del seu país.

En menys de tres anys, George W. Bush s'ha fet amb el poder amb la complicitat de la Cort Suprema, malgrat els sufragis dels electors; s'han suspès les principals disposicions de la Bill of Rights; s'ha posat en marxa un sistema de vigilància orwelliana de cada ciutadà a favor de la USA Patriot Act; els militars estan autoritzats a intervenir en la vida política interior; s'ha constituït un aparell de propaganda interior; el país s'ha renunciat al dret del poble a disposar d'ell mateix i s'ha compromès en campanyes colonials a Afganistan i a Iraq; i tot rebutjant el protocol de Kyoto i la Cort Penal Internacional, exacerbant el proteccionisme duaner i ridiculitzant el Consell de Seguretat, ha qüestionat tots els sistemes de regulació internacionals. Ja no es tracta d'un simple canvi polític, sinó d'un nou règim.

El joc de cartes que us proposem és un eina pedagògica i ahora lúdica per traçar el panorama de l'equip que és al poder a Washington: el règim de Bush.

1 de maig de 2003

Qui hauria pogut pensar, a la fi del govern de Bill Clinton, que els Estats Units de sobte trencarien amb la seva tradició històrica de llibertat interior i de lluita contra el colonialisme a l'exterior? Tanmateix, sense esperar el resultat de l'escrutini, George W. Bush va ser designat president per una Cort Suprema dominada pels amics del seu pare. Posteriorment, traumatitzat pels atemptats de l'11 de setembre, el país va acceptar la suspensió de quatre de les principals disposicions de la Bill of Rights, mentre es va instal·lar un gegantesc aparell de control social i de propaganda interior. Finalment, l'administració Bush va prendre l'empresa

de derrocar per la força els governs d'Afganistan, i després d'Iraq, sense les ordres de l'ONU.

Qui hauria pogut pensar, fa tres anys, que la deriva dels Estats Units posaria en joc tot el conjunt de les relacions internacionals? Malgrat tot, avui Washington intenta retirar tot el poder polític de l'ONU i disposar el món segons la seva única voluntat. Alemanya, Bèlgica, França i Luxemburg formen l'esbós d'una dissidència de l'OTAN i construeixen una Europa de defensa. Rússia i Xina han tornat a la cursa per l'armament.

Ha arribat el moment de preguntar-se per la naturalesa de la nova administració nord-americana. Abans de treure alguna conclusió sigui quina sigui, hem volgut ordenar el marc dels principals responsables del règim Bush.

Les 52 personalitats del règim Bush

Per mofa, hem presentat les 52 personalitats sobre el model d'un joc de cartes comparable al que es va utilitzar pel Comandament central per estigmatitzar els dirigents del règim de Saddam Hussein. L'hem volgut usar com un mirall del seu precedent que ens va sorprendre per la seva vulgaritat i cinisme.

La lectura de les ressenyes bibliogràfiques, revelen la veritable naturalesa d'aquest equip, que podreu jutjar.

Per gaudir del joc de cartes i poder descarregar-lo en format pdf:

<http://andorra.indymedia.org/cartes>

ANTI ©: Si t'interessa piratejar alguna cosa d'aquest butlletí, no te'n tallis! Això sí, no t'oblidis si és possible de citar-ne la font d'informació.

L'Ateneu Llibertari Estel Negre només es responsabilitza dels articles sense firma o dels signats expressament per aquest col·lectiu. Les altres col·laboracions, personals o de grups, signades amb noms reals o ficticis, són responsabilitat exclusiva dels seus autors.

LLEGEIX, AJUDA I DIFON EL BUTLLETÍ ESTEL NEGRE: Això que tens a les mans no és cap objecte de consum. Si ja l'has llegit, no el llancis, passa'l a algun o alguna col·lega. També us hi podeu subscriure per 12 números fent-nos arribar 6 € (o 12 € si voleu fer una subscripció de suport) i nosaltres us enviarem el butlletí a ca vostra.

A S S E M B L E E S

Ateneu Llibertari Estel Negre: dijous a les 20.30 hores a l'Ateneu

CNT-AIT: dimarts a les 20.30 hores a l'Ateneu

=====

U N A F O R M A D E C O L · L A B O R A R
El Butlletí Estel Negre és obert a tothom. Desitgem i volem que tots i totes hi col·laboreu amb articles, notícies, comentaris, dibuixos, etc., i també en la seva distribució i difusió. Enrotlleu-vos-hi!

=====

A L T R A F O R M A D E C O L · L A B O R A R
Amb aquest butlletí, i amb l'Ateneu en general, hi podeu col·laborar d'una forma econòmica, imprescindible per al seu funcionament, ingressant les quantitats que vulgueu en el compte corrent de *La Caixa* número 2100-0150-66-0103123620.

Sabem que aquestes retxes seran ben acollides, per la qual cosa us adonem les gràcies per endavant. Salut!

ATENEU LLIBERTARI ESTEL NEGRE

- ➔ LOCAL:
Palau Reial, 9, 2on (Ciutat)
- ➔ PERMANÈNCIES:
De dilluns a divendres
de 19 a 22 hores
- ➔ TELÈFON: (971) 719102
- ➔ FAX: (971) 716391
- ➔ E-MAIL:
estelnegre@nodo50.org
- ➔ CORRESPONDÈNCIA:
Apartat de correus 1566
07080 Ciutat de Mallorca
Illes Balears